

ærede Medlem har forsynet Budgettet for 1903—04 med en Tillægsbevillingslov, hvilket jo er forkert; en saadan Tillægsbevillingslov er ikke en Gang forelagt, endstige vedtagen endnu. Det ærede Medlem har begaaet den Fejl at rykke Tillægsbevillingslovene et Aar frem, og det medfører selvfølgelig nogen Forandring i Resultatet. Men i Stedet for at opholde mig ved den Slags Ting, har jeg ganske roligt fulgt det ærede Medlems Opstilling, thi man kan jo dog ogsaa ad den Vej komme til nogen Oversigt over, hvor store Militærudgifterne ere; og at der er Fejl, som er mindre betydende, er noget, jeg slet ikke har villet opholde mig ved. Jeg har derfor ogsaa i mit første Foredrag kun gjort opmærksom paa en ganske enkelt Fejl i det ærede Medlems Opgørelse, og jeg skal gentage, som jeg sagde før, at jeg finder, den er udarbejdet med Flid og gennemgaaende nøjagtig.

Der er blot den principielle Urigtighed i den, at den sammenblander fri Bevillinger og de Bevillinger, der følge af vedtagne Love, at den sammenblander de Bevillinger, vi ere Herrer over, og som staa paa §§ 22, 23 I. og 26, som vi kunne vedtage eller nægte, og saa saadanne Bevillinger, som staa rundt omkring paa andre Paragraffer, ligesom ogsaa de Bevillinger, der staa paa de af mig først nævnte Paragraffer, men som ere Følger af Love, og som vi ere nødtte til at respektere. Netop ved, at det ærede Medlem har fremdraget og medregnet ogsaa de Bevillinger, som staa paa de civile Ministeriers Budgetter, har han dokumenteret, at en Sondring er nødvendig, naar man vil spørge om, hvorvidt vi her have bevilget forøgede Militærudgifter eller ikke. Det ærede Medlem har Ret, naar han siger: Naar jeg vil opgøre, hvor store de militære Udgifter hvert Aar absolut ere, saa medregner jeg baade Pensionsbyrden, Udgiften til Udskrivningen og Udgiften til Lønninger. Ja, det er rigtigt, naar det ærede Medlem kun vil se, hvor stor Udgiften er fra Aar til Aar, men det er urigtigt, naar han af de Resultater, som fremkomme af den Slags Beregninger, vil drage den Slutning, at vi her med Villie have forøget Militærudgifterne fra det ene Aar til det andet med de Beløb, hvormed hele Totalsummen er stegen, thi det have

vi ikke, for en meget væsentlig Del af disse Beløb fremkommer tvungen med Nødvendighed som Følge af bestaaende Love. Og naar der skal rejses Spørgsmaal om, hvorvidt vi her ere gaaede med til at forøge de militære Bevillinger eller ikke, saa maa vi undersøge, hvorvidt vi ere gaaede med til at sætte nogen Bevilling op, over for hvilken vi vare frit stillede, om vi ere gaaede med til at forøge nogen fri Bevilling paa de militære Budgetter. Det er Spørgsmaalet, naar vi skulle klare den Kvæstion, hvorvidt vi have forøget de militære Udgifter eller ej, thi det, at Lønningslove medføre højere Udgift det ene Aar end det andet, at Kantonement medfører højere Udgifter det ene Aar end det andet, at Udskrivningsloven og Pensionslove medføre højere Udgifter det ene Aar end det andet, det siger intet om vor Holdning til de militære Budgetter, thi det have vi ingen Indflydelse paa, for Lovene have foreskrevet, hvad der skal udbetales paa disse Punkter. Det er ikke afhængigt af os, men det er afhængigt af, hvor mange Soldater der skal udskrives det Aar, hvor stort et Kantonement der skal afholdes, og hvor mange der er eller bliver pensioneret. Altsaa, naar Spørgsmaalet er, om vi forøge de militære Udgifter eller ej herhjemme, maa man ikke regne de Ting med, som vi ikke ere Herrer over, men maa regne med, om vi have forøget de fri militære Bevillinger eller ej, og saa længe det ærede Medlem ikke vil følge mig i den Sondring, saa længe kommer det ærede Medlem ikke til at give noget sanddru Billede af den Holdning, Flertallet her i Tinget indtager over for de militære Bevillinger. Og vor Holdning er da den, at vi gaa ikke med og ere ikke gaaede med til at forøge fri militære Bevillinger.

Hvad Spørgsmaalet om Militærbyrden her i Landet og i andre Lande angaar, vil jeg gøre den Bemærkning, at Militærvæsenet har jo forskellig Betydning og forskellige Opgaver i de forskellige Lande. I Lande som Frankrig og England med deres store Kolonier har Militærvæsenet en Opgave, som Militærvæsenet herhjemme ikke har Spor af. Ved Hjælp af sine Militærudgifter holder England store Kolonier i Tugt og Ave og hjemfører umaadelige